

CHRISTIE TATE

DE

GROEP

HOE EEN THERAPEUT EN
EEN STEL VREEMDEN MIJN
LEVEN HEBBEN GERED

De eerste keer dat ik wenste dat de dood zich aandienende – dat ik, zeg maar, echt wenste dat hij met zijn knokige hand op mijn schouder zou tikken en zou zeggen ‘Kom maar mee’ – lagen er twee tassen van Stanley’s Fruit and Vegetables op de passagiersstoel in mijn auto. Kool, wortels, een paar pruimen, paprika’s, uien en een stuk of twintig rode appels. Drie dagen daarvoor was ik langsgegaan bij de studentenadministratie, waar de medewerker van de faculteit Rechten me een kaartje had overhandigd met daarop mijn positie in het klassement, een getal waarvan ik inmiddels wakker lag. Ik draaide de sleutel om in het contactslot en wachtte tot de motor zou aanslaan in de hitte van tweëndertig graden. Ik haalde een pruim uit de tas, kneep er even in om te voelen hoe stevig hij was en nam een hap. De schil was dik maar het vruchtvlees eronder was zacht. Ik liet het sap langs mijn kin druipen.

Het was halfnegen. Zaterdagochtend. Ik hoefde nergens naartoe en had niets te doen. Ik werd pas weer ergens verwacht op maandagochtend, wanneer ik me zou melden bij Laird, Griffin & Griffin, het advocatenkantoor gespecialiseerd in arbeidsrecht waar ik deze zomer stage ging lopen. Bij LG&G wisten alleen de receptioniste en de partner die me had aangenomen van mijn bestaan. Woensdag was het 4 juli, Onafhankelijkheidsdag, en dat betekende de zoveelste verstikkende, lege dag halverwege de week. Ik zou wel ergens een twaalfstappenbijeenkomst vinden en hopen dat er na afloop mensen waren die samen koffie wilden gaan drinken. Misschien was er wel een andere eenzame ziel die zin had om naar de film te gaan of ergens een salade te gaan eten. De motor kwam gonzend tot leven en ik reed plankgas het parkeerterrein af.

Ik wou dat iemand een kogel door mijn hoofd joeg.

Een kalmerende gedachte die koel aanvoelde, donker en glad als obsidiaan. Als ik doodging, zou ik de resterende achtenveertig uur van dit weekend, of de uren van de nationale feestdag op woensdag, of die van het weekend daarna niet hoeven vullen. Ik zou de urenlange, hete en zware eenzaamheid die zich voor me uitstreckte niet hoeven doorstaan – uren die zouden overgaan in dagen, maanden, jaren. Een heel mensenleven met daarin niets anders dan ikzelf, een tas vol appels en de flinterdunne hoop dat een paar achterblijvers na een bijeenkomst voor verslaafden in remissie misschien behoefte zouden hebben aan gezelschap.

Een recent nieuwsitem over een fatale schietpartij in Cabrini Green, het beruchte socialewoningbouwproject in Chicago, schoot door mijn hoofd. Ik stuurde mijn auto op Clyborn in de richting van het zuiden en sloeg op Division links af. Misschien zou een van die verdwaalde kogels me wel raken.

Laat iemand me alsjeblieft doodschieten.

Ik herhaalde het als een mantra, een toverspreuk, een gebed dat hoogstwaarschijnlijk niet zou worden verhoord, want ik was een blanke vrouw van zesentwintig in een tien jaar oude, witte Honda Accord op een stralende zomerochtend. Wie zou mij nou doodschieten? Ik had geen vijanden; ik bestond nauwelijks. Hoe dan ook, die fantasie leunde te zwaar op toeval – pech of mazzel, afhankelijk van hoe je het bekeek – maar ongevraagd dienden zich andere fantasieën aan. Uit een hoog raam springen. Mezelf voor de metro gooien. Toen ik tot stilstand kwam op de kruising van Division en Larrabee, dacht ik na over exotischer manieren om de geest te geven, masturberen terwijl ik me verhing bijvoorbeeld, maar wie wilde ik hier nou voor de gek houden? Ik was veel te gremd voor dat scenario.

Ik viste de pit uit de pruim en stak de rest in mijn mond. Wilde ik werkelijk dood? Waar zouden deze gedachten me brengen? Waren dit suïcidale gedachten? Zat ik in een depressie? Zou ik naar deze gedachten gaan handelen? Moest ik dat doen? Ik draaide het raampje open en gooide de pit zo ver mogelijk weg.

Op het toelatingsformulier voor de studie rechten had ik geschreven dat het mijn droom was om vrouwen te verdedigen die een (dik) lichaam hadden dat niet voldeed aan de norm – maar dat was slechts ten dele waar. Mijn belangstelling voor feministische advocatuur was

oprecht, maar het was niet mijn voornaamste drijfveer. Het ging me ook niet om de abnormale salarissen of de mantelpakjes. Nee, ik was rechten gaan studeren omdat advocaten werkweken maken van zestig of zeventig uur. Advocaten plannen telefonische vergaderingen in de kerstvakantie en moeten op nationale feestdagen komen opdraven in bestuurskamers. Advocaten eten hun warme maaltijd aan hun bureau, omringd door collega's met opgestroopte mouwen en okselvlekken. Advocaten kunnen getrouwd zijn met hun werk – werk dat zo belangrijk is dat ze het niet erg vinden, of niet merken, als hun privéleven zo leeg is als een parkeerterrein om middernacht. Een carrière als jurist zou een cultureel aanvaard masker kunnen zijn om mijn deerniswekkende privéleven te verhullen.

Ik deed mijn eerste toelatingsexamen voor de studie rechten (LSAT) van achter het bureau waar ik werkte als secretaresse zonder enig toekomstperspectief. Ik had een master waar ik niets mee deed en een vriendje met wie ik niet neukte. Jaren later zou ik Peter omschrijven als een workaholic-alcoholist, maar destijds noemde ik hem de liefde van mijn leven. Voordat ik 's avonds om halftien naar bed ging, belde ik altijd naar zijn kantoor en dan beschuldigde ik hem ervan dat hij nooit tijd voor me had. 'Ik móét werken,' zei hij dan, en vervolgens hing hij op. Wanneer ik terugbelde, nam hij niet meer op. In het weekend wandelden we naar obscure kroegjes in Wicker Park zodat hij huisgebrouwen bier kon drinken en kon discussiëren over de waarde van de vroege albums van R.E.M. terwijl ik bad dat hij nuchter genoeg zou blijven om seks te kunnen hebben. Dat gebeurde zelden. Uiteindelijk kwam ik tot de conclusie dat ik iets allesverterends nodig had om de energie te absorberen die ik in mijn armzalige relatie stopte. De vrouw die bij mij verderop in de gang werkte, zou in het najaar rechten gaan studeren. 'Mag ik een van je testboeken lenen?' vroeg ik. Ik las de eerste opgave:

Een professor moet op één dag zeven studenten inroosteren in zeven verschillende, opeenvolgende blokken tijd, genummerd van één tot en met zeven.

Wat volgde, was een reeks stellingen als: *Mary en Oliver moeten in twee opeenvolgende blokken in het rooster komen en Sheldon moet worden*

ingedeeld na Uriah. In de testinstructies stond dat je vijftig minuten de tijd had om zes meerkeuzevragen te beantwoorden over deze professor en haar roostervraagstuk. Ik deed er bijna een uur over en had de helft fout.

En toch. Me door de LSAT-voorbereidingen en daarna de studie rechten heen slepen, leek makkelijker dan het repareren van het defect in mij dat ervoor had gezorgd dat ik verliefd was geworden op Peter en bij hem bleef voor avond na avond dezelfde ruzie.

De studie rechten zou mijn hunkering kunnen vervullen om bij andere mensen te horen, om mijn verlangens af te stemmen op die van hen.

Op mijn middelbare meisjesschool in Texas volgde ik in de eerste klas het keuzevak pottenbakken. We begonnen met simpele duimpotten en werkten geleidelijk toe naar de pottenbakkersschijf. Zodra we onze potten hadden gemodelleerd, leerde de docente ons hoe je er handvatten of oren aan kon maken. Als je twee stukken klei aan elkaar vast wilde maken – de kop en het oor, bijvoorbeeld – moest je het oppervlak van beide inkerven. Het inkerven – het aanbrengen van horizontale en verticale groeven in de klei – hielp om de stukken aan elkaar te laten hechten tijdens het afbakken in de hete oven. Ik zat op mijn kruk met een van mijn ruw gevormde kopjes en een oor in de vorm van een C in mijn hand terwijl de docente het proces van het inkerven voordeed. Ik had het gladde oppervlak van het kopje dat ik zo liefdevol had gekneet niet willen verpesten, dus ik had het oor ertegenaan gefrommeld zonder het oppervlak in te kerven. Een paar dagen later lagen onze glanzende, afgebakken werkstukken uitgestald op een rek achter in het atelier. Mijn kopje had de hitte van de oven overleefd, maar het oor lag er in broze stukken naast. ‘Slecht ingekerfd,’ zei de docente toen ze mijn gezicht zag betrekken.

Zo stelde ik me het oppervlak van mijn hart altijd voor: effen, glad, nergens aan gehecht. Niets wat houvast bood. Nergens groeven. Niemand kon zich aan mij hechten zodra de onvermijdelijke hitte van het leven zich aandiende. Ik vermoedde dat de metafoor zelfs nog dieper ging; dat ik bang was om mijn hart te beschadigen met de groeven die van nature ontstonden tussen mensen, met het onvermijdelijke botsen tegen andermans verlangens, eisen, kleinzieligheid, voorkeuren en alle

dagelijkse onderhandelingen waaruit een relatie bestond. Inkerwen was noodzakelijk voor hechting en mijn hart had daar de groeven niet voor.

Ik was trouwens ook geen wees, al leest het eerste gedeelte van dit hoofdstuk alsof ik dat wel was. Mijn ouders, nog steeds gelukkig getrouwd, woonden in Texas in de grote bungalow van rode baksteen waarin ik ook ben opgegroeid. Als je langs 6644 Thackeray Avenue zou rijden, zou je een verweerde basketbalring zien en een veranda die wordt gesierd door drie vlaggen: onze nationale vlag Old Glory, de vlag van de staat Texas en een roodbruine vlag met het logo van Texas A&M erop. Texas A&M was mijn vaders alma mater. En de mijne.

Mijn ouders belden een paar keer per maand om te horen hoe het met me ging, meestal na de mis op zondag. Met Kerstmis ging ik altijd naar huis. Ze kochten een gigantische, groene Eddie Bauer-jas voor me toen ik naar Chicago verhuisde. Mijn moeder stuurde me cheques van vijftig dollar zodat ik wat geld te besteden had; mijn vader stelde over de telefoon de diagnose van de problemen die ik had met de remmen van mijn Honda. Mijn jongere zus was bijna klaar met haar studie en stond op het punt om zich te verloven met de vaste vriend die ze al heel lang had; mijn broer en zijn vrouw, die al samen waren sinds hun studie, woonden in Atlanta in de buurt van tientallen vrienden uit hun studententijd. Geen van hen wist van mijn hart zonder groeven. In hun ogen was ik de zonderlinge dochter en zus die op de democraten stemde, van poëzie hield en boven de Mason-Dixon Line ging wonen. Ze hielden van me, maar ik paste niet echt in hun midden of in Texas. Toen ik klein was, speelde mijn moeder altijd het Aggie-strijdlid op de piano, en mijn vader zong dan uit volle borst mee. *Hullaballoo-canek-canek*, *Hullaballoo-canek-canek*. Hij gaf me mijn rondleiding op Texas A&M, en toen ik mijn keuze daarop had laten vallen – voornamelijk omdat we het konden betalen – was hij oprecht opgetogen dat er een nieuwe Aggie in de familie was. Hij heeft het nooit uitgesproken, maar hij moet beslist teleurgesteld zijn geweest toen hij vernam dat ik tijdens de thuiswedstrijden van het footballteam passages in *Walden* zat te accentueren in de bibliotheek terwijl twintigduizend fans zo hard zongen, met hun voeten stampten en juichten dat de muren van de bibliotheek trilden wanneer de Aggies scoorden. Iedereen in mijn familie en heel Texas was blijkbaar dol op American football.

Ik was een buitenbeentje. Het diepe geheim dat ik met me meedroeg, was dat ik er niet bij hoorde. Nergens. Ik was de helft van de tijd obsessief bezig met eten en mijn lichaam, en de rare dingen die ik deed om beide in de hand te houden, en de andere helft van de tijd probeerde ik aan mijn eenzaamheid te ontkomen met behulp van academische prestaties. Ik ging van de erelijst op de middelbare school naar de beste tien procent op de universiteit omdat ik in het merendeel van mijn semesters daar een 4.0 – het hoogste cijfer – had gehaald, en van daaruit naar zeven dagen in de week juridische theorie in mijn hoofd stampen. Ik droomde ervan om op een dag te komen voorrijden op 6644 Thackeray Avenue, op mijn streefgewicht en met kaarsrechte rug, arm in arm met een gezonde, functionerende man.

Het kwam niet bij me op om open kaart te spelen met mijn familie toen mijn verontrustende doodswens de kop opstak. We konden praten over het weer, de Honda en de Aggies. Mijn geheime angsten en fantasieën pasten allemaal niet in een van deze categorieën.

Ik wenste passief dat ik dood was, maar ik sloeg geen enorme voorraden pillen in en ik schreef me ook niet in voor de mailinglijst van de Hemlock Society. Ik zocht niet naar manieren om aan een vuurwapen te komen en maakte geen strop van mijn riemen. Ik had geen plan, methode of datum. Maar ik had een onaangenaam gevoel, constant, als kiespijn. Het voelde niet normaal, dit passieve wensen dat de dood me zou wegrukken. Iets aan de manier waarop ik leefde, maakte dat ik niet meer wilde leven.

Ik kan me niet meer herinneren welke woorden ik gebruikte wanneer ik nadacht over mijn malaise. Ik weet dat ik een verlangen voelde dat ik niet onder woorden kon brengen en waarvan ik niet wist hoe ik het moest bevredigen. Soms hield ik mezelf voor dat ik gewoon een vriendje wilde of dat ik bang was om moederziel alleen te sterven. Die beweringen waren waar. Ze krasten aan het oppervlak van het verlangen, maar ze reikten niet tot in het diepst van mijn wanhoop.

In mijn dagboek gebruikte ik vage woorden van onbehagen en misère: *Ik ben bang en maak me zorgen om mezelf. Ik ben bang dat het niet goed met me gaat, dat het nooit goed met me zal gaan & dat ik verdoemd ben. Het is heel onprettig om mij te zijn. Wat is er mis met mij?* Ik wist destijds niet dat er een woord bestond dat mijn kwaal perfect definiëerde: eenzaam.

Op dat kaartje van de studentenadministratie met mijn positie in het klassement stond overigens nummer één. *Uno*. Eerste. *Primer*. *Zuerst*. De honderdzeventig andere studenten uit mijn klas hadden een lager cijfergemiddelde dan ik. Hiermee overtrof ik mijn doel om bij de beste helft van de klas te eindigen, hetgeen nogal hooggegrepen leek na mijn ondermaatse score op de LSAT – ik heb nooit weten uit te knobbelen wanneer Uriahs afspraak moest worden ingepland. Ik had door het dolle heen moeten zijn. Ik had een reeks creditcards moeten gaan aanvragen. Louboutins moeten gaan kopen. Het huurcontract voor een nieuw appartement aan de Gold Coast moeten gaan ondertekenen. In plaats daarvan was ik de nummer één van mijn klas en jaloers op de zanger van INXS, die was overleden aan auto-erotische asfyxie.

Wat was er in godsnaam mis met mij? Ik had broekmaat tweëndertig, borsten met cupmaat dubbel D en de studentenlening die ik kreeg was toereikend om een eenkamerappartement te bekostigen in een steeds populairder wordende buurt aan de noordkant van Chicago. Ik nam al acht jaar deel aan een twaalfstappenprogramma dat me had geleerd hoe ik moest eten zonder een halfuur later een vinger in mijn keel te steken. Mijn toekomst zag er glanzend uit, als het gepoetste zilver van oma. Ik had alle reden om optimistisch te zijn. Maar in elke cel van mijn lichaam huisde zelfhaat omdat ik muurvast zat: ik stond ver weg van andere mensen en was lichtjaren verwijderd van een romantische relatie. Er was een of andere reden waarom ik me zo afgezonderd en alleen voelde, een reden waarom mijn hart zo glad en glibberig was. Ik wist niet wat het was, maar ik voelde het pulseren wanneer ik in slaap viel en wenste dat ik niet meer wakker zou worden.

Ik nam al deel aan een twaalfstappenprogramma. Ik had een vierstappeninventaris opgemaakt met mijn sponsor die in Texas woonde en had het goedge maakt met alle mensen die ik schade had berokkend. Ik was teruggegaan naar Ursuline Academy, mijn middelbare meisjesschool, met een cheque van honderd dollar als restitutie voor geld dat ik had gestolen toen ik als vijftienjarige het beheer had over de parkeergelden. Het programma had in twaalf stappen korte metten gemaakt met het merendeel van mijn eetproblemen en ik erkende dat het mijn leven had gered. Waarom wenste ik dat leven nu dan naar de andere wereld? Ik bekende aan mijn sponsor die in Texas woonde dat ik al een tijdje rondliep met duistere gedachten.

‘Ik wens elke dag dat ik dood ben.’

Ze zei dat ik het aantal bijeenkomsten dat ik bijwoonde moest verdubbelen.

Ik verdrievoudigde het aantal en voelde me eenzamer dan ooit.

2

Een paar dagen nadat ik te horen had gekregen wat mijn positie was in het klasment, werd ik uitgenodigd door een vrouw die Marnie heette om samen een hapje te gaan eten na afloop van een twaalfstapenbijeenkoms. Net als ik had ze boulimie gehad en was ze nu in remissie. Anders dan ik had ze haar zaakjes supergoed voor elkaar: hoewel ze maar een paar jaar ouder was, werkte ze in een laboratorium dat zich richtte op de allernieuwste experimenten met betrekking tot de behandeling van borstkanker; haar man en zij hadden onlangs de entree van haar rustieke huis osagedoorngel geschilderd; ze hield bij wanneer ze ovuleerde. Haar leven was niet volmaakt – haar huwelijk was vaak stormachtig – maar ze ging achter de dingen aan die ze wilde hebben. Mijn instinct was om haar uitnodiging af te slaan zodat ik naar huis kon gaan, mijn beha kon uittrekken en in mijn eentje mijn onsje kalkoengehakt met geroosterde wortels kon opeten bij een aflevering van *Scrubs*. Dat was wat ik normaal gesproken deed – het laten afweten – wanneer mensen me na afloop van een bijeenkomst uitnodigden om samen koffie te drinken of iets te gaan eten. ‘Bondgenootschap’ noemden ze dat. Maar voordat ik kon bedanken, raakte Marnie mijn elleboog aan. ‘Ga gewoon mee. Pat is de stad uit en ik heb geen zin om in mijn eentje te eten.’

We zaten tegenover elkaar aan het type ‘gezonde’ maaltijd dat wordt geserveerd met kiembrood en friet van zoete aardappel. Marnie leek buitengewoon opgewekt. Had ze nou lipgloss op?

‘Je lijkt gelukkig,’ zei ik.

‘Het komt door mijn nieuwe therapeut.’

Ik zat met mijn vork een spinazieblaadje achterna op mijn bord. Zou een therapeut me kunnen helpen? Ik liet de hoop opflakkeren. In

de zomer voordat ik rechten was gaan studeren, had ik gebruikgemaakt van acht gratis sessies bij een maatschappelijk werker, aangeboden door een ondersteuningsprogramma voor werknemers. Ik was ondergebracht bij een zachtmoedige vrouw die June heette en die met een uitgestreken gezicht lange strokenrokken droeg. Ik vertelde haar geen van mijn geheimen, want ik was bang dat ik haar van streek zou maken. Therapie leek, net als het hebben van een echt hechte band met mensen, een ervaring waarbij ik was gedoemd een buitenstaander te zijn, mijn gezicht tegen het raam gedrukt.

‘Ik zit in een groep met alleen maar vrouwen.’

‘Groep?’ Mijn nekharen gingen direct overeind staan. Ik had een diep wantrouwen jegens groepen na een slechte ervaring in groep zeven, toen mijn ouders me van mijn kleine katholieke school, waar de klassen steeds kleiner werden, lieten overplaatsen naar een lokale openbare school. Op de nieuwe school vond ik aansluiting bij de populaire meiden, aangevoerd door Bianca, die in elke lunchpauze Jolly Ranchers-snoepjes uitdeelde en een geregen halsketting had met massief gouden bollen eraan. Ik heb een keer bij Bianca thuis geslapen, en haar moeder nam ons mee naar de film *Footloose* in haar zilvergrijze Mercedes. Maar halverwege het jaar keerde Bianca zich tegen me. Ze dacht dat haar vriendje mij leuk vond omdat we bij geschiedenis bij elkaar in de buurt zaten. Op een dag bood ze tijdens de lunch iedereen aan de tafel een Jolly Rancher aan behalve mij. Ze schoof een briefje onder mijn broodtrommel: *We willen jou niet aan onze tafel*. Alle meisjes hadden hun naam eronder gezet. Tegen die tijd wist ik dat er iets mis was in de verbinding tussen mij en andere mensen. Ik voelde instinctief dat ik niet wist hoe ik verbonden moest blijven, hoe ik moest zorgen dat ik niet aan de kant werd gezet. Twaalfstappengroepen kon ik verdragen omdat de aanwezigen bij elke bijeenkomst anderen waren. Je kon komen en gaan wanneer je wilde en niemand wist wat je achternaam was. Er was niemand die de leiding had bij een twaalfstapenbijeenkomst – geen bijenkoningin Bianca die andere deelnemers eruit kon schoppen. Een twaalfstappengroep werd bijeengehouden door een reeks spirituele principes: anonimiteit, nederigheid, integriteit, eenheid, dienstbaarheid. Zonder die dingen zou ik nooit zijn gebleven. Bovendien was een bijeenkomst praktisch gratis, al werd er altijd voorgesteld een donatie van twee dollar te doen. Voor de prijs

van een Diet Coke kon ik zestig minuten lang mijn eetstoornis erkennen en luisteren naar andermans pijn en successen rondom eten.

Ik prikte een stuk tomaat aan mijn vork en dacht na over interessante gespreksonderwerpen die ik zou kunnen aansnijden bij Marnie – de executie van Timothy McVeigh, die de bomaanslag in Oklahoma City had gepleegd, of wat Colin Powell in vredesnaam in zijn schild voerde. Ik voelde de drang om haar te imponeren met mijn kennis van de actualiteit en zelf ook een stukje stabiliteit te laten zien. Maar ik was nieuwsgierig naar haar therapiegroep. Ik veinsde nonchalance toen ik vroeg hoe het was.

‘Het zijn alleen maar vrouwen. Mary begint doof te worden en Zenia staat op het punt om haar medische licentie kwijt te raken vanwege vermeende zorgverzekeringsfraude. Emily’s vader is drugsverslaafd – hij bestookt haar met haatmail vanuit zijn eenkamerappartement in Wichita.’ Marnie tilde haar arm op en wees naar de zachte, vlezige onderkant van haar onderarm. ‘Onze nieuwkomer is van het snijden. Draagt altijd lange mouwen. We kennen haar verhaal nog niet, maar dat is geheid gitzwart.’

‘Klinkt heftig.’ Niet wat ik me ervan had voorgesteld. ‘Mag je me dit allemaal wel vertellen?’

Ze knikte. ‘De theorie van onze therapeut is dat het hebben van geheimen een toxisch proces is, dus wij – de groepsleden – mogen praten over alles wat we willen, waar we maar willen. Dr. Rosen zit vast aan het medisch beroepsgeheim, maar wij niet.’

Dus niets was vertrouwelijk? Ik leunde achterover en schudde mijn hoofd. Ik draaide onder de tafel het servet rond mijn pols. Dan ging het echt niet gebeuren. Ik had één keer aan Ms Gray, mijn docente sociale rechtvaardigheid op de middelbare school, laten doorschemeren dat mijn eetgewoonten totaal verknipt waren. Toen Ms Gray mijn ouders had gebeld om therapie te suggereren, was mijn moeder des duivels geweest. Ik was een bord koekjes leeg aan het eten terwijl ik naar een interview van Oprah met Will Smith zat te kijken toen mijn moeder de woonkamer binnenstormde, nog kwader dan een horzel met één vleugel. ‘Waarom moet jij onze zaken zo nodig met andere mensen bespreken? Je móét jezelf beschermen!’ Mijn moeder is een keurige vrouw uit het zuiden van de Verenigde Staten, grootgebracht in Baton Rouge in de jaren vijftig van de vorige eeuw. Je zaken met

andere mensen bespreken was ordinair en kon nadelige sociale gevolgen hebben. Ze was ervan overtuigd dat ik verstoten zou worden als andere mensen wisten dat ik mentaal in de knoop zat en ze wilde me beschermen. Toen ik in mijn studententijd in Texas naar twaalfstapenbijeenvakkomsten begon te gaan, vergde het alle moed die ik had om erop te vertrouwen dat de andere mensen het aspect anonimiteit van het programma net zo serieus zouden nemen als ik.

‘Hoe kun je daar ooit beter van worden?’ vroeg ik. Marnie deed het zichtbaar beter dan ik. Als we een tamponreclame waren, was ik degene die zat te mopperen over geurtjes en lekkage; zij zou een *jeté* doen in een witte spijkerbroek op de dag van haar menstruatie waarop ze het hevigst vloede.

Ze haalde haar schouders op. ‘Je zou het een keer kunnen proberen.’

Ik had al eens therapie gehad. Op de middelbare school was er een korte periode geweest bij een vrouw die eruitzag als Paula Dean en die pastelkleurige broekpakken droeg. Mijn ouders stuurden me naar Paula D. toe nadat Ms Gray had gebeld over mijn eetgedrag, maar ik was zo druk bezig met gehoor geven aan de opdracht om mezelf te beschermen dat ik nooit een woord heb gezegd over hoe ik me voelde. In plaats daarvan kletsten we wat over de vraag of ik in de zomer vakantiewerk moest gaan doen in het winkelcentrum. Bij Express of bij Gap? Eén keer stuurde ze me naar huis met een psychologische test van vijfhonderd vragen. Hoop stroomde door mijn vingers terwijl ik elke antwoordballon invulde; deze vragen zouden eindelijk aan het licht brengen waarom ik maar niet kon stoppen met eten, waarom ik me overal waar ik ging een buitenbeentje voelde en waarom geen van de jongens geïnteresseerd in me was terwijl alle andere meiden al aan het tongzoenen waren en zich lieten betasten.

Paula D. las de resultaten voor met haar volmaakte therapeutenvoordragstem: ‘Christie is perfectionistisch en bang voor slangen. Een ideaal beroep voor Christie zou horlogereparateur of chirurg zijn.’ Ze glimlachte en hield haar hoofd scheef. ‘Slangen zijn best eng, hè?’

Het kwam nooit bij me op om haar mijn tranen en paniek te laten zien. Om me bloot te geven had ik een therapeut nodig die de echo van pijn kon horen in mijn stilletes en die de randjes waarheid onder mijn ontkenningen kon zien uitsteken. Paula D. kon dat niet. Na die sessie heb ik aan mijn ouders meegedeeld dat ik was geslaagd voor de

therapie. Helemaal genezen. Mijn ouders glunderden van trots en mijn moeder deelde haar levensfilosofie: 'Je kiest er gewoonweg voor om gelukkig te zijn. Focussen op het positieve; geen energie stoppen in negatieve gedachten.' Ik knikte. Fantastisch idee. In de gang op weg naar mijn slaapkamer maakte ik een tussenstop in de badkamer om mijn avondeten uit te kotsen, een gewoonte die ik had ontwikkeld nadat ik een boek had gelezen over een turnster die haar eten uitkotsde. Ik vond het een heerlijk gevoel om al mijn eten eruit te gooien en ik genoot van de adrenalinestoot die ik kreeg van het hebben van een geheim. Als zestienjarige vond ik boulimie een geniale manier om de controle te houden over mijn meedogenloze eetlust, die me ertoe aanzette om me vol te vreten met crackers, brood en pasta. Pas toen ik ging afkicken, begreep ik dat mijn boulimie een manier was om de controle te houden over de eindeloze aanvallen van angst, eenzaamheid, boosheid en verdriet die ik op geen enkele manier wist te uiten.

Marnie haalde nog een frietje door de klodder ketchup. 'Dr. Rosen zou je best willen ontvangen...'

'Rosen? Jonathan Rosen?' Dr. Rosen kon ik zéker niet bellen. Blake was in behandeling bij dr. Rosen. Blake was een gozer die ik had leren kennen op een feestje in de zomer voordat ik rechten was gaan studeren. Hij was naast me komen zitten en had gezegd: 'Wat voor eetstoornis heb jij?' Wijzend naar de rauwe wortels op mijn bord zei hij: 'Kijk me maar niet zo raar aan. Ik heb verkering gehad met een meid die anorexia had en met twee meiden met boulimie die wensten dat ze anorexia hadden. Ik ken jouw type.' Hij zat bij de AA, was op zoek naar werk en bood aan om me mee uit varen te nemen. Op Onafhankelijkheidsdag reden we op de fiets naar het meer om naar het vuurwerk te kijken. We lagen op het dek van zijn boot, schouder aan schouder, starend naar de skyline van Chicago terwijl we praatten over afkicken. We probeerden de vegan maaltijden in de Chicago Diner en gingen op zaterdagmiddag altijd naar de film voordat hij naar zijn AA-bijeenkomst ging. Wanneer ik vroeg of we verkering hadden, gaf hij geen antwoord. Soms verdween hij een paar dagen om in zijn verduisterde appartement naar albums van Johnny Cash te luisteren. Zelfs als ik naar dezelfde therapeut zou kunnen gaan als Marnie, kon ik onmogelijk naar dezelfde therapeut gaan als Blake, mijn ex-wat-het-ook-was. Ik bedoel, wilde ik deze dr. Rosen soms opbellen en zeggen: herinnert

u zich dat meisje nog dat afgelopen najaar anale seks heeft gehad met Blake om zijn depressie te genezen? Nou, dat was ik! Ik heb een ziektekostenverzekering van BlueCross-BlueShield, kan ik bij u terecht?

‘Hoeveel kost de therapie?’ Het kon geen kwaad om ernaar te informeren, ook al had ik niet bewust de intentie om bij een therapiegroep te gaan.

‘Spotgoedkoop – maar zeventig dollar per week.’

Ik blies een zucht hete lucht uit mijn wangen. Zeventig dollar was een handje kleingeld voor Marnie, die een laboratorium runde bij Northwestern University en wier man erfgenaam was van een klein familiefortuin. Als ik bezuinigde op boodschappen en de bus nam in plaats van de auto, zou ik misschien zeventig dollar overhouden aan het eind van de maand. Maar elke week? Ik verdiende vijftien dollar per uur met mijn zomerstage en mijn ouders waren vrijheid-blijheid-mensen, dus aan hen kon ik het niet vragen. Over twee jaar zou ik wel een vaste baan in de wacht hebben gesleept, maar waar moest ik nu, met mijn studentenbudget, het geld vandaan halen?

Marnie noemde dr. Rosens telefoonnummer hardop, maar ik noteerde het niet.

En toen zei ze nog iets. ‘Hij is onlangs hertrouwd – en hij glimlacht aan één stuk door.’

Onmiddellijk zag ik dr. Rosens hart voor me: een rood basisschoolknipwerkje voor Valentijnsdag met horizontale en verticale strepen die her en der in het oppervlak waren gekrast als kale boomtakken in de winter. In mijn hoofd schetste ik een beeld van dr. Rosen – een man die ik nog nooit had ontmoet – van een misselijkmakende echtscheiding, eenzame nachten in een eenvoudig appartement dat hij had ondergehuurd, magnetronmaaltijden met vriesbrand, maar dan een onverwachte wending: een tweede kans in de liefde met een nieuwe echtgenote. In de borst van een glimlachende therapeut klopte een ingekerfd hart. Mijn eigen borst vulde zich met nieuwsgierigheid en een flintertje bibberende hoop dat hij me zou kunnen helpen.

Toen ik die avond in bed lag, dacht ik aan de vrouwen in Marnies groep: de vermeende snijder, de fraudeur, de dochter van de drugsverslaafde. Ik dacht aan Blake, die hechte banden had gevormd met de mannen in zijn groep. Na zijn sessies kwam hij altijd vol verhalen thuis. Over Ezra, die een opblaaspop als vriendin had, en over Todd, wiens

vrouw al zijn bezittingen buiten op de stoep had neergekwakt toen ze wilde scheiden. Was ik er werkelijk slechter aan toe dan al die mensen? Was mijn kwaal, wat die ook mocht zijn, echt zo onmogelijk te genezen? Ik had bonafide psychiatrie nog nooit een kans gegeven. Psychiaters hebben een medische opleiding gehad; misschien vergde wat er mis was met mij wel de vaardigheden van iemand die tijdens zijn opleiding een menselijk hart had ontleed. Misschien had dr. Rosen wel wat advies voor me, iets wat hij in één of twee enkele sessies kon overbrengen. Misschien was er wel een pil die hij me kon voorschrijven, die de scherpe kantjes van mijn wanhoop haalde en groeven maakte in mijn hart.